

PAUL GABOR

Rapel

Prefață de
DORU CĂSTĂIAN

EDITURA
HERG BENET

CUPRINS

<i>Un gnostic senzual la limita haosului</i>	5
Clape.....	14
Hipnosis.....	24
Olive	42
Rădăcini.....	48
Cosmic.....	58
Balans	79
Itinerarii.....	87
Sanatoriu.....	98
Pasager	118
Ochelari	128
Rapel.....	138
Azul	165
Polar.....	173
Urbane	184
minuscule.....	190

© 2020 Paul Gabor

© 2020 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, cu excepția limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET

București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GABOR, PAUL

Rapel / Paul Gabor ; pref. de Doru Căstăian. - Ed. a 2-a.

- București : Editura Herg Benet, 2020

ISBN 978-606-763-288-0

I. Căstăian, Doru (pref.)

821.135.1

Tipărit în România

Te-am avut așa, cu rochia pe
tine, am încercat prin a-ți sugere
tățele cu poftă, îmi era sete,
nu mă puteam privi, iartă-mă
dacă te-am tras foarte tare
de păr, dar nu mai avusesem
niciodată o cobră în așternut.

CLAPE

Când se lasă seara în noiembrie, când ploile acoperă totul și se confundă nuanțele de întuneric, un clopot gălăgios își întinde umbra peste omenirea afonă care bate cu furculițele în pahare. Oamenii lovesc tigăi nefericite în care s-au prăjit ouă de găină sau își ating palmele de coapse încercând să emuleze dansuri africane la apus. Clopotul vrea s-o cuprindă, să o îngrămădească și să-i astupe gura, să o acopere pentru totdeauna, să-i pună lumii peste față o pătură de iarbă grasă, deasă, impermeabilă, o fâșie de pământ care să-i închidă răcnetele pentru vecie, oamenii să nu-și mai astupe urechile cu căușele palmelor, greierilor să nu le mai fie frică să țărâie noaptea, bufnițele de fier forjat care mă pândesc de pe gardul vecinului să nu mă mai amenințe. Știu, am început cu fraze lungi și plictisitoare care alungă ochii din pagină și îi trimite să privească prin geam, acolo unde degetele amestecă aburul și desenează neconținut câini cu

căciuli de bumbac trase peste urechi.

Limba aceea de bronz a clopotului care atinge peretele interior, perfect turnat, gata să arunce cu partituri în sufletele chinuite ale oamenilor care dorm încă, mă obsedează. Mă lovește în fiecare dimineață ca mugetul unei vaci bătrâne ce se vrea scoasă pe câmp. E trist că o bucată de fier îngrozește timpul și te aruncă din pat. Nu am timp să mă spăl. Ies din casă cu un gust amar în gură. Cafeneaua e deschisă, aceeași blondă somnambulă dintotdeauna agață ceașca și o trânteste sub jetul fierbinte, negru. Ritual matinal, grotesc. O privesc. Sunt amorțit de somn. Îi văd mâna stângă cum se introduce discret în decolteu, stânjenită de privirile clienților, și scarpină pielea pentru câteva secunde. Îi ordon minții să se retragă și să-și aducă aminte de ceva frumos, melodos dacă se poate.

Legat cu funii, negru ca o pisică fugărită dintr-o mină cu tăciuni, cu clapele moi, de abanos și lapte, pianul se leagănă deasupra orașului. Bolovănos. Amenințător. Didactic. Nu știu cum a reușit să iasă de sub clopotul gigantic. Se face răcoare. Parcă se-nvelește cerul cu mentă. Miroase a apă și a tunete. Se prăvălesc peste noi ierni evadate din frigider. Dorm florile cu pistilul amețit de-atâta ceață și frunzele sunt gata să se scufunde în coșmaruri. Un Steinway bătrân, de pe vremea războiului. Rușii lingeau vodcă

de pe picioarele lui și se culcau sub el, ferindu-se de gloanțe. Curbe cu capac, un monstru greoi cu pedale ruginite. Îmi place cum își împrăștie notele peste oameni, cum îi dezmiardă în diminețile friguroase, lipsite de tandrețe. Biciuști sonore. Șrapnel în Si bemol.

Aici, în locul acesta, s-au vărsat rezervele strategice de nopți polare ale lumii. Zeii albului își caută prada. Ghiociei se năpustesc de sub calotă. Și cad fulgi. Tone de fulgi albi, păstoși, se grăbesc să-și ocupe locul. Peste pian. Peste celulele noastre încălcite. Îmi intră-n gură și mi se îngrozesc papilele. Trăgătorii de elităucid în masă cu intermezzo-uri, se ascund în poduri și așteaptă să iasă oamenii din case. Îmi place să ating polurile, să se încălzească. Au formă de sân și cred că ar cânta dacă ar fi așezate pe scaunul pianului. De ce nu? Doi poli cântând la patru mâini un concert pentru o sală plină de bețivi, cu capetele legănându-se în ritmul unui vas imens de croazieră. Acolo, sub pian, m-am întreat de mii de ori ce-aș face dacă m-aș mai rătăci încă o dată pe planeta asta. Probabil că aș deveni grădinar. Aș sădi lalele și ridichi albe, le-aș freca cu insistență și le-aș vinde mai apoi gospodinelor nerăbdătoare din piață.

Nu m-aș complica să caut senzuri. Deloc. O ciorbă de piranha mi-ar plăcea să mănânc dacă aș mai avea o viață, sigur că da. Să ne lovim în dinți cu reciprocitate și duioșie, să-nvăț de la vietățile astea

violente cum e să fii regele unduitor al Amazonului. Am savurat și eu de mii de ori picioarele pianului și ascultam smerit cum mi se spunea să nu mai alerg după femei de neatins, temătoare, să nu mai aștept ani de zile până când mă voi putea spovedi între pliurile unui furou de dantelă albă. Nu ascult. Lăcrimez doar pentru mine, neștiut, neuzit. Nu am voie să scriu lucruri, doar să le spun. Rar. Cu mare grijă, să nu ating abisuri, să nu intru în găurile negre ale sufletului și să le dau de la mine o fantă de lumină prin care să comunice.

Și eu, ca mulți alții, am nevoie de muzică, de note, de arcușurile viorilor, de șuierul perfid al flautului, de pieile întinse pe tobele care îmi intră în corp ca să-mi trezească simțurile. Îmi este rău, nu mai suport vocile din jur și pe cei care îmi atacă intimitatea fără milă, fără să realizeze că sunt bestii și își amestecă dorințele cu spaimile mele. Urăsc total, fără rezerve, cu furie oarbă. Îi urăsc pe cei care mă insultă auditiv, îi urăsc pe răgușiți, pe cantautorii de ocazie cu șampon în păr, i-aș schingiui fără milă pe baritonii care trec la trei dimineața pe sub balcon, urlând capodopere fiziologice din coșul pieptului. Am nevoie de clapă, de degetele lui Bach și de o cafea cu lapte când încă sunt în așternuturi. Înșiruirea aceea magică de lemne în alb și negru mă face să dorm liniștit, mă trezește în zorii zilei și îmi dă o stare pe

care nici măcar o liotă de zâne cu zâmbetul pe buze nu ar putea să mi-o inducă. Pare coloana vertebrală a unei pisici pe care o mângâi și toarce ca răsplată, e ca șira spinării unei femei dezbrăcate, uitată în patul tău de câteva nopți încoace. Îmi așez degetele pe vertebre și le rotesc. Apăs cu forță. Unele scrâșnesc. La fel cum face cortina când e trasă pentru ca spectacolul să poată începe. Altele cântă și îi cerșesc creierului un fir subțire de extaz, înainte ca alămurile să-și facă apariția. Nu se mai poate face nimic dacă se rotește prea mult șira spinării. Se uită după soare, îl caută și i se închină, oblojindu-și cu mare grijă unghiurile rupte din prea multă venerație.

Îmi plac orgasmele mute, totale, cele care desfac corpul și-l presară cu sodă caustică, ochii care înfioară maltratându-mă când mi se înfig în cornee și unghiile care pătrund în adâncimea cărnii, trepidațiile translucide ale pielii. Mă uimește capacul pianului, felul cum lovește asurzitor corpurile care își pierd și ele bagheta, admir pleoapele care uită să se mai zbată ca două molii leneșe, topite de căldură, unghiile care sfârtecă lenjeria patului fără pudoare, paharul care se odihnește cu fundul pe clape.

Mi se lipsesc genele, aud mașinile pe stradă și claxoanele impertinente ale nefericiților care nu țin seamă de somnul celorlalți. Ei nu fac altceva decât să alerge către locurile de muncă. Anoste, reci, birouri

cu jaluzele albe pe care se plimbă muștele nestingerite. Într-un colț al biroului au doar un cactus firav ce așteaptă cu emoție să-i înflorească țepii o dată la șapte ani, un filtru de cafea nespălat de luni de zile și telecomanda de la aerul condiționat. De ce vă grăbiți? Sunteți prizonierii metrilor pătrați în care se sinucid visurile, speranțele, în care mor în fiecare dimineață promisiunile făcute cu o zi înainte. Prizonieri nefericiți ai propriilor ținte pe care nu le veți atinge niciodată.

Pianul atârnă deasupra noastră. A tuturor. Dar voi nu-l ascultați, îi vibrează corzile degeaba. Se întoarce în aer de pe o parte pe cealaltă și își mută umbrele pe fețele noastre. Ați devenit insensibili la ploaia de sunete, ați dispărut de multă vreme din propriile voastre vieți și ați lăsat în urmă o stepă din care mai răsar doar cuie ruginite gata să muște din tălpile neatente ale călătorilor. Eu nu aș muri atât de mult, nici atât de repede. Aș căuta să mai aflu câte ceva despre viață. Uite, de pildă, sunt foarte interesat de felul în care scriitorii mint cu nerușinare și fac povești în care totul este fermecător, în timp ce în sufletele lor e iarnă, invidie și multă mizerie.

Simt cum surzesc. Preludiul îmi curge doar mie în auz și vrea să-mi penetreze creierul, să se instaleze acolo, înăuntru, ca un chiriaș grăbit să-și desfacă valiza și să-și pună rufele la spălat. Am avut noroc

să găsesc pianul acesta suspendat peste oraș, o ființă destul de ciudată printre vietățile care mă înconjoară. Am vrut să-l cumpăr, dar se retrage de fiecare dată când îi fac o ofertă. Nu vrea să audă. Ține mult la libertatea lui și îmi pot imagina că nu lasă pe oricine să-l atingă.

Îi admir pe cei care nu găsesc în sunete decât o furtună penibilă de stridențe. Goi, dezbrăcați de orice armonie, înveliți doar în sărăcia mută a unei săli părăsite de teatru. Sunt prea săraci, au duhul prea uscat, ca un sâmbure vidat învelit în poleială scumpă, plimbat de colo până colo. Cu toate astea, sunt fericiți. Se mulțumesc cu puțin. Nu rod din rădăcinile pătrate ale suferinței. Reușesc să se desprindă de căutări și de întrebări care le-ar încâlci prea tare existența. Îi invidiez pentru că ei nu cunosc pericolul în care te poți introduce când lași claviatura unui pian să te răscolească, nu cunosc arsura tăișului unei clape, nici forța falangei care lovește octava acută. Aerul din cameră devine marțial, înțepenește pe loc orice dorință de a te amesteca cu portativele vulgare pe care le auzi zilnic în jur.

Mă trezesc în fiecare dimineață cu pianul cu coadă deasupra capului și citesc biografiile celor care au compus pentru mine. Le vreau, îmi place să mă hrănesc cu miile de pagini cu solfegii. Să mi le notez de-a lungul venelor și să le pot recupera de acolo

oricând. Vreau lângă mine o targă cu compozitori. Să-i resuscite ploaia și umbra bătrânului Steinway. Mă simt fictiv când realizez câtă muncă se află în spatele lor, mă regăsesc transparent, gol pe dinăuntru, pierd spontan din greutate și aș putea fi ridicat în acele clipe la cer dacă cineva m-ar împinge cu degetul. Din podea ies mii de tuburi adânci în care vreau să intru și să ascult sunetele care vin de la capătul celălalt, din fundul pământului. Dar nu se poate. Doar în capul meu se unesc cu aria pianului, iar eu mă îmbăt de la prima oră a dimineții.

Ce pot fi acele tuburi? Doar niște urme ale uriașilor care păzeau planeta de furtuni și dezastre, de gâlceava dinozaurilor în miez de noapte și aveau grijă ca femeile să nu fie străpunse prea adânc de armele primilor vânători? Ascult sunetele care ies acum din măruntaiele pământului: note groase, înfricoșătoare, catran acustic turnat peste sufletul hipersensibil al unui căutător de armonii terestre. Bach nu le-a auzit. Era prea ocupat să se inspire din alte partituri. Ale lui nu se legaseră încă de ițele nevăzute ale magmei. Am introdus capul sub prima clapă, în primul tub. Acolo am văzut o grămadă de stele care dănțuiau și gemeau. Strălucirea din ochii lor nu mai avea aceeași intensitate ca a stelelor de sus. Ochii le erau luminițe palide, de far obosit, cu care ne anunțau pe noi, trăitorii pe scoarță, că moartea se află prin apropiere. Un

joc perfid în care unii trăiesc neatent, iar salvatorii lor uită să mai arunce colacul la timp.

După prima încercare, în zilele imediat următoare, am coborât de mai multe ori prin tuburi. Se deschidea pământul cu ușurință când îl atingeam, îl mușcam ușor în spatele genunchiului pentru a mă primi și mă plimbam legat la ochi deasupra prăpăstiilor din adâncuri. Mi-am strâns coarda de piciorul pianului și am coborât primii metri. Mîntea îmi transmitea temeri noi. Am agățat cu putere bucata de nylon și mi-am proptit vârful bocancului în perețele tubului. Ce mi se va întâmpla mai departe dacă voi coborî în întuneric? Câștig distanțe? Le voi pierde? Poate să dispară aroganța mundană, pot oare să rămână instinctele la suprafață?

Coboram atent, cu nările umflate, cu auzul dilatat, pentru a mă feri de pericole. Mă țineam de iarba crescută în perete. Era tânără, fragedă, cu firele subțiri. Înșelătoare. Mi-am dorit dintotdeauna să intru în universul celuilalt, să găsesc o ființă care să nu-și mai protejeze cu atâta forță nebuloasele și să mă lase să cad în ea. Cobor în tuburi, sub clape. Miroase a necunoscut. Ochii abisului nu mint, încep să mă obișnuiesc cu ei. Cu felul în care m-au avertizat de la bun început să fiu foarte grijuliu la coborâre.